GENERALINIO ADVOKATO
L. A. GEELHOED IŠVADA,
pateikta 2004 m. kovo 25 d. [1]

I — Įvadas

1. Nagrinėjama byla susijusi su 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas [2] (toliau – Šeštoji direktyva) aiškinimu. *Cour d'appel* (Liuksemburgas) siekia sužinoti, ar Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C daliai neprieštarauja tai, kad teisė atskaityti mokesčius, atsiradusi pasinaudojus šioje nuostatoje nustatyta pasirinkimo teise, priklauso nuo atgaline data negaliojančio išankstinio mokesčių tarnybos sutikimo. Kitaip tariant, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia Teisingumo Teismo, ar valstybėms narėms suteiktą teisę nustatyti pasirinkimo teisės įgyvendinimo sąlygas („Valstybės narės gali riboti pasirinkimo teisę ir turi nustatyti naudojimosi ja detalias nuostatas") riboja pridėtinės vertės mokestį reglamentuojančiuose teisės aktuose įtvirtintas mokesčių už pirkimus atskaitos principas.

II — Teisinis pagrindas

A — *Bendrijos teisės aktai*

2. Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punktas ir C dalis nustato:

„B. Kiti atleidimo nuo mokesčio atvejai

Nepažeisdamos kitų Bendrijos nuostatų, valstybės narės atleidžia nuo mokesčio toliau nurodytą veiklą taikydamos sąlygas, kurias jos turi nustatyti siekdamos užtikrinti, kad atleidimas nuo mokesčio būtų teisingas ir sąžiningas ir kad būtų užkirstas kelias galimam mokesčių vengimui, išsisukinėjimui ar piktnaudžiavimui:

<...>

1 — Originalo kalba: olandų.
2 — OL L 145, p. 1.

b) nekilnojamojo turto nuomą, išskyrus:

<...>

C. Pasirinkimo galimybės

Valstybės narės gali suteikti mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti apmokestinimą šiais atvejais:

a) nekilnojamojo turto nuomos;

<...>

Valstybės narės gali riboti pasirinkimo teisę ir turi nustatyti naudojimosi ja detalias nuostatas".

B — *Nacionalinės teisės aktai*

3. 1980 m. kovo 7 d. Didžiosios Hercogystės nutarimo, nustatančio teisės pasirinkti pridėtinės vertės mokesčio taikymą nekilnojamojo turto sandoriams ribas ir sąlygas [3] (toliau – Didžiosios Hercogystės nutarimas) 1 straipsnis mokesčio mokėtojams leidžia

„pasirinkti pridėtinės vertės mokesčio taikymą šiems nekilnojamojo turto sandoriams:

<...>

b) kiekvienas, kuris privačiai suderėtos rašytinės sutarties pagrindu mokesčių mokėtojui išnuomoja nekilnojamąjį turtą".

4. Didžiosios Hercogystės nutarimo 3 straipsnyje nustatyta:

Pasirinkimo teise galima pasinaudoti tik tokio nekilnojamojo turto, kuris naudojamas išimtinai, atžvilgiu arba – mišraus naudojimo atveju – daugiausiai <...> nuomininko veiklai, suteikiančiai teisę atskaityti PVM už pirkimus, vykdyti".

3 — *Mémorial* 1980 A, p. 242.

5. Pagal Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnį:

„Kiekvienas, kuris naudojasi pasirinkimo teise, turi pateikti *l'administration de l'enregistrement* rašytinę deklaraciją dėl pasirinkimo sutikimui gauti.

<...>

Nuomos atveju mokestį galima taikyti nuo pirmos mėnesio, einančio po mėnesio, kurį buvo patvirtinta deklaracija dėl pasirinkimo, dienos. Administracinis sprendimas turi būti priimtas per mėnesį nuo šios deklaracijos pateikimo dienos".

6. Didžiosios Hercogystės nutarimo 7 straipsnio antra pastraipa nustato:

„Nekilnojamojo turto statybų atveju savininkas gali atskaityti mokestį už pirkimus už vėlesnę nekilnojamojo turto nuomą tik gavęs sutikimą dėl deklaracijos dėl pasirinkimo <...>. Tačiau administracija gali leisti savininkui atskaityti mokestį už pirkimus pagal gautas sąskaitas, kai yra visiškai aišku, kad yra tenkinamos šio nutarimo 3 straipsnio sąlygos ir savininkas įsipareigojo pateikti deklaraciją dėl pasirinkimo pasibaigus statyboms".

III — Bylos aplinkybės

7. Ribotos atsakomybės bendrovė *Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg* (toliau – VOK) atskaitė už 1993 m. ir 1994 m. mokestį už pirkimus už nekilnojamąjį turtą, kurį ji, apskaičiuodama PVM, nuomojo nuo 1993 m. sausio mėnesio.

8. 1993 m. birželio 29 d. VOK pateikė *l'administration de l'enregistrement et des domaines* (toliau – administracija) deklaraciją dėl apmokestinimo pasirinkimo. Sutikimas jai buvo suteiktas 1993 m. birželio 30 d. ir įsigaliojo 1993 m. liepos 1 d., tačiau VOK laikėsi nuomonės, kad PVM turi būti atskaitomas nuo nuomos pradžios (t. y. nuo 1993 m. sausio 1 d.).

9. Tačiau, remdamasi Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsniu, administracija vis dėlto atsisakė pripažinti 50 proc. atskaityto PVM už pirkimus, motyvuodama tuo, kad pasinaudoti teise į atskaitą galima ne anksčiau kaip nuo sutikimo gavimo momento.

10. Todėl administracija priėmė pranešimus, kuriais PVM deklaracijos buvo ištaisytos *ex officio*.

11. Gavęs VOK skundą administracijos direktorius 1998 m. sausio mėnesį priėmė sprendimą, kuriuo remiantis 1998 m. vasario mėnesį buvo priimti nauji sprendimai dėl deklaracijų ištaisymo. Pirmiausia, jis nusprendė, kad pastato naudojimo pradžia laikytina 1993 m. sausio 1 d.

12. Kadangi sutikimas įsigaliojo tik 1993 m. liepos 1 d., pastato nuoma per pirmąjį 1993 m. pusmetį nebuvo apmokestinama PVM. Todėl buvo galima atskaityti tik 50 proc. PVM už pirkimus, kas pateisino PVM deklaracijos už 1993 m. ištaisymą. Antra, jis nusprendė, kad pasinaudojus pasirinkimo galimybe buvo būtinas antras pataisymas už 1994 m., t. y. devyni dešimtadaliai 1993 m. neatskaityto PVM turėjo būti užskaityta VOK naudai. Galiausiai 50 proc. dešimtadalio sumokėto PVM už pirkimus, t. y. 5 proc. viso mokesčio, nebuvo galima atskaityti ir juos turėjo sumokėti VOK.

13. VOK pateikė ieškinį prieš administraciją ir Liuksemburgo Didžiąją Hercogystę *Tribunal d'arrondissement* (Liuksemburgas) siekdama, kad būtų panaikinti *ex officio* atlikti 1993 m. ir 1994 m. mokesčių deklaracijų pataisymai. 2001 m. lapkričio 7 d. sprendimu *Tribunal d'arrondissement* patenkino VOK ieškinį.

14. Po to administracija ir Liuksemburgo Didžioji Hercogystė pateikė apeliacinį skundą *Cour d'appel*.

15. *Cour d'appel* 2003 m. birželio 18 d. sprendimu sustabdė bylos nagrinėjimą ir kreipėsi į Teisingumo Teismą, užduodamas šį prejudicinį klausimą:

„Ar 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 13 straipsnio C dalies pirmosios pastraipos a punktas leidžia valstybei narei, pasinaudojusiai galimybe suteikti savo mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinimą, nustatyti, kad viso sumokėto PVM už pirkimus atskaita priklauso nuo atgaline data negaliojančio išankstinio mokesčių tarnybos sutikimo?"

16. Administracija, Liuksemburgo vyriausybė, VOK ir Komisija pateikė Teisingumo Teismui rašytines pastabas pagal EB Teisingumo Teismo statuto 20 straipsnį.

IV — Vertinimas

17. Ar valstybei narei, pasinaudojusiai Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalyje numatyta galimybe suteikti savo mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinimą, leidžiama nustatyti, kad šių sandorių apmokestinimas priklauso nuo išankstinio mokesčių tarnybos sutikimo?

18. Atsakymas į šį klausimą iš esmės priklauso nuo Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalies antros pastraipos aiškinimo. Ar valstybėms narėms suteikta galimybė apriboti teisės pasirinkti apmokestinimą apimtį ir nustatyti jos įgyvendinimo sąlygas apima galimybę riboti teisę pasirinkti sandorių, sudarytų po sutikimo suteikimo, apmokestinimą PVM?

19. VOK ir Komisijos bei administracijos ir Liuksemburgo vyriausybės šiuo klausimu užimamos pozicijos iš pirmo žvilgsnio atrodo visiškai priešingos.

20. VOK ir Komisijos argumentai remiasi Teisingumo Teismo praktika, pagal kurią teisė iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus yra vienas pagrindinių PVM sistemos principų.

21. Šiuo atveju jie visų pirma nurodo Teisingumo Teismo sprendimus *Molenheide ir kt.*, *Schlossstrasse* ir *Breitsohl*[4].

22. Iš šios teismų praktikos VOK daro išvadą, kad Didžiosios Hercogystės nutarime numatyta išankstinės kontrolės procedūra nėra būtina siekiant kovoti su piktnaudžiavimais ir mokesčių vengimu, kadangi vėlesnė kontrolė būtų tiek pat veiksminga ar net veiksmingesnė nei tokia išankstinė kontrolė. Iš to išplaukia, kad ši procedūra pažeidžia proporcingumo principą, kuris visų pirma buvo taikomas minėto sprendimo *Molenheide ir kt.* 45 ir 46 punktuose.

23. VOK nuomone, Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalis neleidžia valstybėms narėms numatyti tokią sutikimo sistemą kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje.

24. Nors 13 straipsnio C dalis suteikia valstybėms narėms teisę nustatyti pasinaudojimo nuomos apmokestinimo pasirinkimo

4 — 1997 m. gruodžio 18 d. sprendimai (C-286/94, C-340/95, C-401/95 ir C-47/96, *Rec.* p. I-7281, 47 punktas) ir 2000 m. birželio 8 d. sprendimai (C-6-396/98, *Rec.* p. I-4279, 36 punktas ir C-400/98, *Rec.* p. I-4321, 34 punktas).

galimybe sąlygas, tačiau tuomet, kai šios sąlygos tenkinamos, kaip yra nagrinėjamu atveju, turi būti taikomi PVM sistemos principai, pavyzdžiui, mokesčio už pirkimus atskaitos ir proporcingumo principai.

25. Be to, VOK mano, kad 13 straipsnio C dalies pirmos pastraipos a punktas neleidžia valstybėms narėms, pasinaudojusioms galimybe suteikti savo mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinimą, nustatyti, kad viso sumokėto PVM už pirkimus atskaita priklauso nuo atgaline data negaliojančio išankstinio mokesčių tarnybos sutikimo.

26. Komisija prieina prie tokios pačios išvados kaip ir VOK. Ji, be kita ko, teigia, kad Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalies suteikiama teisė nėra absoliuti ir turi orientuotis į Šeštosios direktyvos tekstą ir dvasią. Šiuo atžvilgiu Komisija remiasi sprendimais *Becker* ir *Armbrecht*.[5]

27. Jos nuomone, iš to išplaukia, kad išankstinis sutikimas, leidžiantis nacionalinėms valdžios institucijoms patikrinti, ar yra tenkinamos valstybės nustatytos sąlygos teisei pasinaudoti pasirinkimo galimybe suteikti, iš pirmo žvilgsnio atrodo teisėtas ir neprieštarauja jokiam Šeštosios direktyvos principui.

28. Ir priešingai, teisės norma, pagal kurią apmokestinamos veiklos pradžia nesutampa su faktine šios veiklos pradžia, nepaisant to, kad administracija nustatė, kad galima pasinaudoti teise pasirinkti apmokestinimą, atrodo esanti akivaizdžiai neproporcinga. Iš tikrųjų tais atvejais – kaip yra nagrinėjamu atveju, – kai deklaracija administracijai pateikiama prasidėjus apmokestinamai veiklai, sutikimo negaliojimas atgal lemia, kad iš mokesčių mokėtojų atimama tam tikra teisės į atskaitą dalis.

29. Taigi atsisakymas taikyti normalią apmokestinimo sistemą nuo faktinės apmokestinamos veiklos pradžios, nustatant, kad sutikimas negalioja atgal, yra nepateisinama priemonė. Ši priemonė sukuria situaciją, kai mokestis už pirkimus ir toliau tenka mokesčių mokėtojui, o to turi būti išvengta.

30. Šis negaliojimas atgal taip pat nepateisinamas dėl to, kad jeigu valstybė narė jį panaikintų, atsisakymo suteikti sutikimą arba pasinaudojimo pasirinkimo teise sąlygų pakeitimo atveju išliktų tiek valstybės narės kontrolės galimybė – suteikiant sutikimus, tiek galimo pataisymo galimybė – remiantis Šeštosios direktyvos 20 straipsniu.

5 — 1982 m. sausio 19 d. sprendimas 8/81 (*Rec.* p. 53, 38 punktas) ir 1995 m. spalio 4 d. sprendimas C-291/92, (*Rec.* p. I-2775).

31. Administracija ir Liuksemburgo vyriausybė teigia, kad Didžiosios Hercogystės numatyta sutikimo procedūra neprieštarauja Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C daliai. Ši nuostata, nustatydama plačią valstybių narių diskrecijos teisę, suteikia joms galimybę numatyti savo mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti apmokestinimą ir susieti šią teisę su tam tikromis taikymo sąlygomis.

32. Siekdami patvirtinti savo teiginius jie remiasi minėtu sprendimu *Becker* ir sprendimu *Belgocodex*[6].

33. Sutikimo suteikimo procedūra yra viena taikymo sąlygų, neišeinančių už Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalies leidžiamų ribų. Ji leidžia administracijai patikrinti, ar apmokestinami nuomotojai, pasirenkantys apmokestinimo būdą, atitinka materialius kriterijus, t. y. ar, nagrinėjamu atveju, nuomininkas taip pat yra mokesčių mokėtojas, galintis atskaityti PVM už pirkimus.

34. Liuksemburgo sistema neprieštarauja pagrindiniams PVM principams, pavyzdžiui, galimybei atskaityti PVM už pirkimus, kadangi mokesčių mokėtojas turi galimybę iš anksto pateikti savo deklaraciją dėl pasirinkimo ir tokiu atveju laiku gauti sutikimą, kad galėtų iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus. Mokesčių mokėtojas negali iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus tik tuomet, kai deklaracija pateikiama prasidėjus nekilnojamojo turto nuomai, nagrinėjamu atveju – praėjus šešiems mėnesiams. Jis turi sulaukti administracijos sutikimo ir tuomet prašyti ištaisyti padėtį.

35. Todėl galimybės iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus apribojimai yra tik netiesioginė Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalyje numatyto pasinaudojimo pasirinkimo galimybe ir su tuo susijusių sąlygų pasekmė. Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės pasirinktos sutikimo procedūros tikslas ar padarinys nėra apriboti Šeštojoje direktyvoje numatytą teisę atskaityti PVM už pirkimus.

36. Administracija ir Liuksemburgo vyriausybė daro išvadą, kad ši procedūra yra pateisinama aplinkybės, kad nuomotojui svarbu kaip įmanoma anksčiau sužinoti apie tai, jog jis gali visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus. Taip išvengiama sunkios finansinės situacijos ateityje. Be to, procedūra tarnauja nurodytiems tikslaus mokesčių surinkimo ir mokesčių vengimo bei piktnaudžiavimo išvengimo tikslams.

6 — Teisingumo Teismo 1998 m. gruodžio 3 d. sprendimas (C-381/97, *Rec.* p. I-8153, 17 punktas).

37. Iš bylos medžiagos matyti, kad Liuksemburgo vyriausybė ketino pasinaudoti Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalyje suteikta galimybe atsisakyti direktyvos 13 straipsnio B dalyje numatyto atleidimo nuo mokesčio nekilnojamojo turto nuomos atveju.

38. Pagal Didžiosios Hercogystės nutarimo tekstą Liuksemburgo vyriausybė susiejo mokesčių mokėtojų galimybę pasirinkti apmokestinimą su tam tikrais apribojimais ir sąlygomis.

39. Šio nutarimo 3 straipsnyje numatytas pagrindinis galimybės pasirinkti apmokestinimą apribojimas: pasirinkimo teise galima pasinaudoti tik tokio nekilnojamojo turto atžvilgiu, kuris yra naudojamas išimtinai, arba – mišraus naudojimo atveju – daugiausiai nuomininko veiklai, suteikiančiai teisę atskaityti PVM už pirkimus, vykdyti.

40. Egzistuoja neatskiriamas ryšys tarp Didžiosios Hercogystės nutarimo 7 straipsnyje nustatytų sąlygų ir 5 straipsnyje numatytos išankstinio sutikimo procedūros, kadangi Liuksemburgo administracija turi turėti galimybę iš anksto patikrinti, ar ekonominė veikla, kurią prašoma apmokestinti PVM, atitinka šio nutarimo 7 straipsnio reikalavimus.

41. Tiek administracija ir Liuksemburgo vyriausybė, tiek Komisija savo rašytinėse pastabose pabrėžė šį ryšį tarp pasirinkimo galimybės apribojimo ir būtinybės patikrinti, ar tenkinamos galimybės pasirinkti apmokestinimą sąlygos.

42. Iš to jos padarė išvadą, kad sutikimo procedūra, būdama logiška valstybių narių teisės apriboti galimybę pasirinkti apmokestinimą pasekmė, pati savaime nėra neproporcinga.

43. Ši išvada, atsižvelgiant į Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B ir C dalių sistemą, kurioje 13 straipsnio C dalyje įtvirtinta teisė suteikti galimybę pasirinkti apmokestinimą yra išimtis iš plačiau taikomų 13 straipsnio B dalyje numatytų išimčių, mums atrodo esanti visiškai pateisinama.

44. Liuksemburgo valdžios institucijų ir VOK bei Komisijos kartu nuomonių skirtumai visų pirma yra susiję su 1980 m. kovo 7 d. Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnio trečia pastraipa. Šios nuostatos taikymas galėtų lemti, kad iš mokesčių mokėtojo bus atimta dalis pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnį jam priklausančių teisių į atskaitą. Tokia pasekmė visų pirma galėtų atsirasti tokiais atvejais, kai deklaracija

dėl pasirinkimo administracijai pateikiama prasidėjus apmokestinamai veiklai, kaip ir yra nagrinėjamu atveju.

45. Remdamosi daugeliu Teisingumo Teismo sprendimų, Komisija ir VOK pabrėžė teisės į atskaitą, kaip pagrindinio PVM sistemos principo, svarbą, kurią valstybės narės gali riboti tik absoliučios būtinybės atvejais. Tokios absoliučios būtinybės šiuo atveju nėra. Todėl, jų nuomone, Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnio trečioje pastraipoje įtvirtinta negaliojimo atgal išlyga turi būti laikoma neproporcingu teisės į atskaitą ribojimu ir tuo pačiu Bendrijos teisės pažeidimu.

46. Nepaisant to, kad apie teisės į atskaitą – pagrindinį PVM sistemos ramstį – svarbą mes esame tokios pačios nuomonės kaip ir Komisija, negalime pritarti išvadai, kurią ji padarė šioje byloje.

47. Kaip Teisingumo Teismas yra patvirtinęs daugelį kartų [7], 13 straipsnio C dalies srityje valstybės narės turi plačią diskrecijos teisę.

7 — Žr. taip pat sprendimą *Becker* (minėtas 5 nuorodoje, 38 punktas) ir *Belgocodex* (minėtas 6 nuorodoje, 17 punktas).

48. Iš esmės valstybėms narėms leidžiama apriboti mokesčių mokėtojų galimybę pasirinkti apmokestinimą materialiniu ir laiko požiūriu, kaip ir yra nagrinėjamu atveju. Materialinis apribojimas numatytas Didžiosios Hercogystės nutarimo 7 straipsnyje, tuo tarpu apribojimas laiko požiūriu – minėto nutarimo 5 straipsnyje.

49. Teisinio tikrumo požiūriu Didžiosios Hercogystės nutarimas mums atrodo nepriekaištingas: mokesčių mokėtojai gali iš anksto žinoti apie sandorių rūšis, kurioms taikoma teisė pasirinkti apmokestinimą, apie apmokestinimo pradžios momentą ir, galiausiai, apie formalumus, kuriuos jie turi atlikti tuo tikslu.

50. Atskaitos principo požiūriu šioje byloje nagrinėjamos teisės normos mums taip pat atrodo nepriekaištingos. Visi mokesčių mokėtojai, paisantys aiškių Didžiosios Hercogystės nutarimo sąlygų ir laiku atlikę formalumus, gali būti tikri, kad galės atskaityti mokesčius už pirkimus. Todėl tais atvejais, kai yra laikomasi sutikimo procedūros, šis nutarimas neprieštarauja atskaitos principui.

51. Tokia nuostata, kuri yra įtvirtinta Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnio 3 pastraipoje, siekiama tik nustatyti momentą, nuo kurio įgyvendinta teisė pasirinkti

apmokestinimą pradeda veikti gavus sutikimą. Kaip pastebėjo Liuksemburgo vyriausybė, šios nuostatos tikslas ar padarinys nėra apriboti teisę į atskaitą. Tiesa, kad tais atvejais, kai mokesčių mokėtojai sudaro sandorius, kuriems yra taikomas šis mokestis, tačiau laiku nepateikia deklaracijos dėl apmokestinimo pasirinkimo ir todėl negauna nacionalinės teisės aktuose numatyto sutikimo, šios nuostatos taikymas turi neigiamos įtakos teisei į atskaitą, tačiau tai nulemia ne nacionalinės teisės nuostatos, o mokesčio mokėtojo elgesys.

52. Tokiomis aplinkybėmis tokios nacionalinės teisės normos, kurios yra nagrinėjamos šiuo atveju, nesusieja teisės į atskaitą su atgaline data negaliojančiu išankstiniu sutikimu. Kadangi sutikimo procedūros laikymasis leidžia mokesčių mokėtojams pasiekti, kad mokestis už būtų pirkimus atskaitytas iš karto ir visa apimtimi, ši procedūra negali būti laikoma neproporcinga. Ji neperžengia ribų, būtinų užtikrinti tikslų mokesčių surinkimą ir išvengti mokesčių vengimo bei piktnaudžiavimo atvejų. Be to, ši procedūra atitinka teisinio tikrumo principo reikalavimus.

V — Išvada

53. Atsižvelgdami į pirmiau pateiktus argumentus, siūlome Teisingumo Teismui atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo klausimą taip:

„1977 m. gegužės 17 d. Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 13 straipsnio C dalies pirmos pastraipos a punktas nedraudžia valstybei narei, pasinaudojusiai galimybe suteikti mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti apmokestinimą nekilnojamojo turto nuomai, numatyti, kad pasirinkimo teisė priklauso nuo išankstinio sutikimo, jeigu išankstinio sutikimo procedūra tik siekiama nustatyti, ar tenkinamos įstatymų sąlygos, ir ši procedūra visų pirma skirta tam, kad būtų užkirstas kelias mokesčių vengimo ir piktnaudžiavimo atvejams. Tokia sutikimo procedūra neprieštarauja atskaitos principui, jeigu jos laikymasis leidžia mokesčių mokėtojams iš karto ir visa apimtimi atskaityti mokestį už pirkimus".